

Alegerea

Blacks

Printre zilele tăcute ce se-adună în șiraguri
singur îmi măsoar avântul de a fi cutezător
și pășesc timid prin lume, să-ntâlnesc secrete praguri
ce se-nalță în fața vieții ca un zid amețitor.

Ce despart aceste praguri în condiția umană?
Singuri vom găsi răspunsul de-nvătăm a căuta:
sunt două câmpii întinse în Dumnezeiasca palmă,
inocente așternuturi ce-nvelesc gândirea ta.

E întinsă sola vieții, după cum ți-i împlinirea
și recolta te trădează ce persoană te-ai născut:
De' ciulini în băjennire îți vor coborâ privirea,
Ție-ți aparține vina că n-ai îndrăznit mai mult.

De ce n-ai arat cu ochii ale cărților ogoare
să însămânțezi în ele al părinților îndemn
ce ți-au spus că numai slova te menține în picioare
când a vieții tevatură te va prinde în blestem?

Fatalismul din gândire ți-a fost murgul cel zănatic
ce, scăpat fiind de hățuri, a pornit spre nicăieri,
Iar caleașca vieții tale tot aleargă-n trap lunatic
spre finalul fără faimă ce-a sosit fără să-l ceri.

Murgul pragul îl atinge și se-oprește în tăcere
și ce ai lăsat în urmă e doar praf, nimic mai mult!
Ai dori să-nvingi trecutul și a pragului putere,
iar în ochi să prinzi speranța și-al ei netrăit tumult.

Dar nu e a ta gândire alpinist de anvergură
să se cașere pe zidul prea înalt și prea întins,
căci te-ai mulțumit cu pâinea ce-o aveai în bătătură,
nu ai îndrăznit să cauți tot ce alții au "atins"!

Slabă ți-e a ta credință către ziua cea de mâine
cînd nimic nu te așteaptă și nu poți nimic să-ndrepti,
când câmpia cea din spate nu-ți va fi nici vin, nici pâine
și când Moartea -și cere prețul n-o să ai cu ce-o s-aștepti!

Vei afla, drept consolare, înainte de-ațipire,
că dincolo de pragul morții ce se-nalță în fața ta
se întind câmpii celeste încălzite de-o sclipire

ce doar Dumnezeu le-ntinde prin mărinimia sa.

Iar dincolo, de toate cele, încă-un prag e-n așteptare
ridicat de Absolutul fără chip și fără trup
Liniștea fără de margini se desparte de Mișcare
Însuși punctul energiei se desparte de calup.

Iată, omule, cum viața te îndrumă, fără știre,
către ce eternitate să îți mistui al tău drum!
Poți trăi lasciv în perini și în cruda-ți adormire
să nu simți al lumii vuiet, într-un nedorit fatum.

Ai alegerea în față: să culegi a lumii holdă
prinsă-n buchie de carte să o coci la propriul foc
cozonacul să îți crească, să îți fie ca o soldă
ce în bătaia vieții îl vei folosi ca troc.

Doar prin el găsi-vei forța să pășești acele praguri
ce-s văzute doar de unii, ori de care nici nu știm,
Iar câmpiile dorite ți se vor deschide-n falduri
și galopul se va-ntinde spre un nesperat Sublim.